

[Indenrigsministeren.]

ude, at de nu er tabt, har Ret til at kræve, at Samfundet, at den øvrige Del af Samfundet nu skal sikre disse tabte Prioriteter. I hvert Fald gør jeg opmærksom paa, at man ikke maa komme og sige, at det er Landbrugets Interesse, man varetager, hvis man forlanger det. Nej, saa er det de paagældende Topprioriteters Indehavere, hvis Interesse man er ude for at varetage.

Derfor var det ogsaa, jeg tillod mig i Gaar at sige, at det ikke var rigtigt af Landstinget, at det høje Ting tog saa lang Tid til at behandle det Tvangsakkordlovsforslag, der er forelagt af Regeringen, og som netop gaar ud paa at give Landbruget Lejlighed til at anvende Tvangsakkord paa samme Maade, som andre Erhverv har Lejlighed til det. Det ærede 14de Medlem for 5te Kreds (Bækgaard) sagde til mig, at jeg ingen Grund havde til at bebrejde Landstinget noget, fordi man havde haft et saadant Forslag til Behandling 1 à 2 Maanedes, og jeg vil give den ærede Ordfører Ret i, at det havde jeg ikke under almindelige Forhold; en Maaned eller to er i Almindelighed ikke nogen lang Tid for Landstinget til Behandling af et Forslag. Men ved denne specielle Lejlighed gælder det paa samme Maade som med Hensyn til alle de øvrige Kriselove, der forelægges med Henblik paa Landbrugskrisen, at det haster. Det kan ikke nytte at anlægge det Synspunkt, at det kan man sidde og tovtrækkes om en Rigsdagssamling igennem. Nej, det haster, og Tvangsakkordlovens Gennemførelse haster i overordentlig høj Grad; det vilde komme utalte Landbrugere til gode i denne Tid, dersom Landstinget vilde skynde sig at fremme denne Lov.

Hvad i øvrigt hele dette Prioritets-spørgsmaal angaar, benytter man hele Tiden det Udtryk, at Samfundet har „skudt en Prioritet ind“. Jeg vil gerne gøre opmærksom paa, at en overordentlig stor Del af de sidste Prioriteter i Landbruget utvivlsomt er kommet til, efter af denne „Skatteprioritet“, som man kalder det, er sat ind; de paagældende Prioritetshavere har været bekendt med de Skatter, der hviler paa Landbruget. Ejendomsskatterne her i Landet er jo ikke steget i de sidste Aar, tværtimod, Ejendomsskatterne er siden 1924 — det vil jeg antage er Skæringspunktet — sunket med ca. 20 Mill. Kr. Det er ikke saadan, at der af Samfundet er indskudt en Prioritet, efter at de fleste af de Topprioriteter, der i Øjeblikket findes, er kommet, men det er omvendt: Topprioriteterne er indsat efter disse Skatter.

Jeg vil i denne Forbindelse gerne sige til den ærede sidste Taler (Hauch), at jeg selvfølgelig er ganske enig med ham i, at naar det gaar sørgeligt med Landbruget og dets Forhold og dets Konjunkturer, saa er det klart, at saa er det Landbrugeren, der først taber sin Formue, og jeg kan godt sige, at hvad man end ellers vil mene om den herskende Landbolovgivning og Landboordning i Danmark, er det netop en af de uhyre Ulemper ved den, at det er Kapitalen, der først er sikret, og i anden Række kommer den øjeblikkelige Bruger af Ejendommen og hans Arbejde. Men det er et Forhold, som de ærede Flertalspartier her i Landstinget ikke har vist nogen Interesse for at være med til at ændre, og det er et Forhold, som man i hvert Tilfælde under denne Krise er nødt til at regne med som noget givet. Men hvad det kommer an paa i denne Forbindelse, er, at Forholdene, som den ærede Taler ved, desværre har udviklet sig saaledes, at Formuer, som enkelte Landbrugere har været Ejere af i deres Ejendomme for blot 2 Aar siden, nu er tabt, og derefter kommer vi saa til de Topprioriteter, som følger efter, og hvoraf ogsaa en Del er tabt. Spørgsmaalet bliver da: Har Samfundet Pligt til at betale disse Topprioriteter, eller vilde det ikke være rimeligt, at man i Rigsdagen var medvirkende til en Lovgivning, bl. a. denne Tvangsakkordlovgivning, som kunde virke til en Afvikling, en Afløsning af visse af disse Topprioriteter?

Der er fra forskellig Side ytret Utilfredshed med, at jeg i Gaar i min Tale belyste dette Forslags Virkninger ud fra det Synspunkt, at de Skatter, der her blev slettet, for den væsentligste Del maatte regnes at skulle overføres paa Indkomsterne i Kommunerne. Jeg vil gerne sige, at der bliver ikke andet at gøre end at regne paa den Maade indtil det Tidspunkt, da de ærede Flertalspartier, som har stillet Forslaget, kommer og siger til Regeringen: Pengene kan hentes dér og dér. I det Øjeblik, de kommer og siger: de 37 Mill. Kr., hvormed vi her nedsætter Skatterne, skal i Fremtiden udskrives dér og dér eller spares dér og dér i den offentlige Husholdning, i det Øjeblik er det muligt at beregne, hvordan Virkningen da vil blive, men saa længe de ærede Forslagsstillere intet siger derom, er man nødt til at regne med, at Virkningen af Forslaget vil være, at de paagældende Skattebeløb maa udskrives paa Indkomsterne i Kommunerne.

Jeg ved nok, der er blevet sagt: Ja, men vi har gjort opmærksom paa, at saa og saa meget skal overflyttes fra Kommunerne